

Danielin kirja – sata yksitoista

Abubakarin profeetallisen merkityksen paljastaminen Ilmestyskirjan ensimmäisessä voi-huudossa

Jeff Pippenger
2024-03-02

Ensimmäisen voi-huudon profeetallisessa historiassa johtaja, joka seurasi Muhammedia, oli Abu Bakr Abdullah ibn Abi Quhafa, Muhammedin appi. Viittaamme häneen nimellä Abubakar. Sekä häneen että Muhammediin viitataan neljässä ensimmäisessä jakeessa. Abubakar oli ensimmäinen islamilainen hallitsija Muhammedin jälkeen, ja historia tallentaa käskyn, jonka hän antoi sotilailleen ja jota Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun neljäs jae edustaa. Tämä käsky kuvaa sinetöimisprosessia, joka alkoi kolmannen voi-huudon saapuessa, mikä oli myös seitsemäs pasuuna, mikä oli myös kolmannen enkelin saapuminen.

Ja viides enkeli puhalsi pasuunaan, ja minä näin tähden, joka oli pudonnut taivaasta maan päälle; ja sille annettiin syvyyden kuilun avain. Ja se avasi syvyyden kuilun; ja kuilusta nousi savua niin kuin suuren pätsin savu, ja aurinko ja ilma pimenivät kuilun savusta. Ja savusta tuli maan päälle heinäsirkkoja, ja niille annettiin valta, niin kuin maan skorpioneilla on valta. Ja niille sanottiin, etteivät ne saisi vahingoittaa maan ruohoa eivätkä mitään vihantaa eivätkä mitään puuta, vaan ainoastaan niitä ihmisiä, joilla ei ollut Jumalan sinettiä otsassaan. Ilmestys 9:1–4.

Taivaasta pudonnut ”tähti” oli Muhammed, joka aloitti palvelutyönsä vuonna 606. Muhammedille annettiin ”avain”, jonka tuli ”avata” ”syvyydetön kuilu”, sallien ”savun” pimentää ”auringon ja ilman”, ja se toi esiin ”heinäsirkkoja”, joille annettiin ”voima” niin kuin ”skorpionien” voima. Avain oli sotilaallinen taistelu, joka synnytti heikkoutta roomalaisten sotilaallisessa voimassa ja siten mahdollisti islamin sodankäynnin nousun. Syvyydetön kuilu on Arabian vertauskuva, islamin syntymämaan, ja savu kuvasi islamin väärää uskontoa, jonka oli määrä levitä yli maan ja ottaa haltuunsa sama maantieteellinen alue, jonka peittäisivät parvet heinäsirkkoja, jotka pyyhkäisevät halki Pohjois-Afrikan, Etelä-Euroopan ja Arabian. Heinäsirkat ovat islamin vertauskuva, ja voima edustaa profeetallisesti sotilaallista voimaa. Niiden voiman tuli olla kuin skorpionien, jotka iskevät odottamatta. Uriah Smith toteaa:

”Taivaasta putosi tähti maahan, ja sille annettiin syvyyden kaivon avain.

Kun Persian hallitsija tarkasteli taiteensa ja valtansa ihmeitä, hän sai Mekan tuntemattomalta kansalaiselta kirjeen, jossa häntä kehoitettiin tunnustamaan Mohammed Jumalan apostoliksi. Hän hylkäsi kutsun ja repi kirjeen. ”Näin”, huudahti arabialainen profeetta, ”Jumala repii valtakunnan ja hylkää Chosroeen anomuksen.” Näiden kahden idän valtakunnan rajalla Mohammed seurasi salaisella ilolla niiden keskinäisen tuhon edistymistä; ja persialaisten voittojen keskellä hän uskalsi ennustaa, että ennen kuin monta vuotta olisi kulunut, voitto palaisi jälleen roomalaisten lippujen luo. ”Sinä aikana, jolloin tämän ennustuksen sanotaan annetun, mikään profetia ei voinut olla kauempana täyttymyksestään, sillä Herakleoksen

ensimmäiset kaksitoista vuotta ennakoivat valtakunnan lähestyvää hajoamista.”...

”Khosrau saattoi Rooman hallussa olleet alueet Aasiassa ja Afrikassa valtaansa. Ja ’Rooman valtakunta’ oli tuona aikana ’supistunut Konstantinopolin muureihin sekä siihen, mitä oli jäljellä Kreikasta, Italiasta ja Afrikasta, ja muutamiin Aasian rannikon merikaupunkeihin, Tyroksesta Trebizondiin. Kuuden vuoden kokemus sai Persian hallitsijan viimein luopumaan Konstantinopolin valloituksesta ja määräämään vuotuisen veron Rooman valtakunnan lunnaiksi: tuhat talenttia kultaa, tuhat talenttia hopeaa, tuhat silkkiviittaa, tuhat hevosta ja tuhat neitsyttä. Herakleios hyväksyi nämä häpeälliset ehdot. Mutta se aika ja tila, jotka hän sai kootakseen nuo aarteet idän köyhyydestä, käytettiin uutterasti rohkean ja epätoivoisen hyökkäyksen valmisteluun.”

”Persian kuningas halveksi vähäpätöistä saraseenia ja pilkkasi Mekan tekeytyneen profeetan sanomaa. Ei edes Rooman valtakunnan kukistuminen olisi avannut ovea muhamettilaisuudelle tai saraseenien aseistettujen petoksen levittäjien etenemiselle, vaikka persialaisten hallitsija ja avaariensa kagan (Attilan seuraaja) olisivat jakaneet keskenään keisarien valtakuntien jäännökset. Chosroes itse kukistui. Persian ja Rooman monarkiat kuluttivat toistensa voiman loppuun. Ja ennen kuin väärän profeetan käteen pantiin miekka, se lyötiin pois niiden käsistä, jotka olisivat estäneet hänen etenemisensä ja murskanneet hänen valtansa.”

”Scipion ja Hannibalin päivistä lähtien ei ole yritetty rohkeampaa yritystä kuin se, minkä Herakleios toteutti valtakunnan vapauttamiseksi. Hän kulki vaarallista tietään pitkin Mustanmeren ja Armenian vuoriston kautta, tunkeutui Persian sydämeen ja kutsui suuren kuninkaan sotajoukot takaisin puolustamaan verenvuodosta kärsivää maataan.”

”Niiniven taistelussa, jota käytiin kiivaasti aamunkoitosta yhdenteentoista hetkeen saakka, persialaisilta vallattiin kaksikymmentäkahdeksan lippua, niiden lisäksi, jotka saattoivat murtua tai repeytyä; suurin osa heidän sotajoukostaan hakattiin kappaleiksi, ja voittajat, salaten omat tappionsa, viettivät yön taistelukentällä. Assyrian kaupungit ja palatsit avautuivat ensi kerran roomalaisille.”

”Rooman keisari ei vahvistunut niistä valloituksista, jotka hän saavutti; ja samalla valmistettiin tie, samoilla keinoilla, Arabian lukuisille saraseeneille, jotka samalta seudulta nousivat kuin heinäsiirakat ja jotka levittäen kulkunsa varrella pimeää ja harhaanjohtavaa muhamettilaista uskoa levittäytyivät nopeasti sekä Persian että Rooman valtakunnan yli.

Täydellisempää tämän tosiasian havainnollistusta tuskin voisi toivoa kuin se, jonka tarjoaa sen Gibbonin luvun päätössanat, josta edelliset otteet on otettu. ”Vaikka Herakleiosken lipun alla oli koottu voitokas armeija, luonnoton ponnistus näyttää pikemminkin kuluttaneen kuin harjaannuttaneen heidän voimansa. Samalla kun keisari riemuitsi Konstantinopolissa tai Jerusalemissa, syyrialaisien rajamailla sijaitseva vähäpätöinen kaupunki joutui saraseenien ryöstämäksi, ja he hakkasivat kappaleiksi eräitä joukkoja, jotka etenivät sen avuksi, — tavallinen ja vähäinen tapahtuma, ellei se olisi ollut mahtavan mullistuksen alkusoihto. Nämä rosvot olivat Muhammedin apostoleja; heidän hurja urheutensa oli noussut autiomaasta; ja hallituskautensa kahdeksana viimeisenä vuotena Herakleios menetti arabeille samat maakunnat, jotka hän oli pelastanut persialaisilta.

”Petoksen ja hurmoksen henki, jonka asuinsija ei ole taivaissa,’ päästettiin irti maan päälle. Syvyidettömän kuilun avaamiseen tarvittiin vain avain, ja tuo avain oli Khosraun lankeemus. Hän oli halveksivasti repinyt kappaleiksi Mekan tuntemattoman kansalaisen kirjeen. Mutta kun hän ’kirkkauden loistostaan’ vajosi siihen ’pimeyden torniin’, johon yksikään silmä ei voinut tunkeutua, oli Khosraun nimi äkisti väistynä unohdukseen Muhammedin nimen tieltä; ja puolikuu näytti vain odottavan nousuaan tähden lankeamiseen saakka. Khosrau murhattiin vuonna 628, sen jälkeen kun hän oli tullut täydellisesti kukistetuksi ja menettänyt valtakuntansa; ja vuosi 629 on merkitty sanoilla ’Arabian valloitus’ ja ’muhamettilaisten ensimmäinen sota Rooman valtakuntaa vastaan’. ’Ja viides enkeli puhalsi pasuunaan, ja minä näin tähden, joka oli pudonnut taivaasta maan päälle; ja sille annettiin syvyidettömän kuilun avain. Ja se avasi syvyidettömän kuilun.’ Hän putosi maan päälle. Kun Rooman valtakunnan voima oli ehtynyt ja idän suuri kuningas makasi kuollessaan pimeyden tornissaan, Syyrian rajalla sijaitsevan tuntemattoman kaupungin ryöstö oli ’mahtavan mullistuksen alkusoitto’. ’Ryöstäjät olivat Muhammedin apostoleja, ja heidän hurja urheutensa syöksyi esiin erämaasta.”

”Pohjaton kuilu.—Tämän ilmauksen merkitys voidaan oppia kreikan kielestä, jossa se määritellään sanoilla ’syvä, pohjaton, perin syvä’, ja se voi viitata mihin tahansa autioon, hävitettyyn ja viljelemättömään paikkaan. Sitä käytetään maasta sen alkuperäisessä kaaoksen tilassa. 1. Moos. 1:2. Tässä tapauksessa se voi soveliaasti viitata Arabian autiomaan tuntemattomiin erämaihin, joiden rajoilta saraseenien laumat lähtivät liikkeelle kuin heinäsiirkkarvet. Ja Khosrau’n, Persian kuninkaan, kukistumista voidaan hyvin kuvata pohjattoman kuilun avaamisena, koska se valmisti tien Muhammedin seuraajille lähteä esiin hämärästä maastaan ja levittää harhaanjohtavia oppejaan tulella ja miekalla, kunnes he olivat levittäneet pimeytensä koko itäisen valtakunnan ylle.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495–498.

Ensimmäinen voi, joka on viides pasuuna, osoittaa islamin sodankäynnin alkua Roomaa vastaan, ja se osoittaa myös Rooman ja Persian välisen taistelun, jossa Rooma voitti, mutta käytti siinä niin perusteellisesti sotilaallisen voimansa, ettei se kyennyt estämään islamilaisen vallan nousua. Ensimmäisen voim ja toisen voim profeettalliset tuntomerkit osoittavat kolmannen voim profeettalliset tuntomerkit, ja on tärkeää tunnistaa kaksi ensimmäistä voita kolmannen voim historian symboleiksi, sillä tuo historia edustaa niiden sadan neljäkymmenen tuhannen sinetöimisen ajanjaksoa, joka alkoi 11. syyskuuta 2001. Ensimmäisten kolmen jakeen Mohammedissa esitetyn profeettallisen historian jälkeen jae neljä esittelee Abubakarin, ensimmäisen johtajan Mohammedin jälkeen.

Ja heille annettiin käsky, etteivät he vahingoittaisi maan ruohoa, eivätkä mitään vihreää, eivätkä mitään puuta, vaan ainoastaan niitä ihmisiä, joilla ei ole Jumalan sinettiä otsassaan. Ilmestys 9:4.

Abubakarin käsky kehotti islamilaisia sotureita tekemään eron kahdenlaisten niiden palvojien välillä, joita tuohon aikaan oli Rooman alueilla. Toinen ryhmä oli katolilaiset, joilla oli eräitä sääntökuntia, joiden jäsenet ajoivat päänsä takaosan paljaaksi (tonsuurin), ja jotka noudattivat sunnuntain palvontaa. Toinen ryhmä olivat seitsemännen päivän sapatin pitäjät, ja sapatilla on

Jumalan sinetti.

”Muhammedin kuoleman jälkeen hänen johtoonsa tuli hänen seuraajakseen Abubekr vuonna 632 jKr., joka, heti saatuaan valtansa ja hallituksensa vakaasti perustetuksi, lähetti Arabian heimoille kiertokirjeen, josta seuraava on ote:—

”Kun käytte Herran sotia, käyttäytykää miehekkäästi älkääkä kääntäkö selkäänne; mutta älköön voittonne tahriutuko naisten ja lasten verellä. Älkää hävittäkö palmuja älkääkä polttako viljapeltoja. Älkää kaatako hedelmäpuita älkääkä tehkö karjalle mitään vahinkoa, paitsi niille eläimille, jotka teurastatte ravinnoksennne. Kun teette jonkin liiton tai sopimuksen, pysykää siinä ja pitäkää sananne. Ja matkallanne kohtaatte uskonnollisia henkilöitä, jotka elävät eristäytyneinä luostareissa ja ovat valinneet sillä tavoin palvella Jumalaa; jättäkää heidät rauhaan älkääkä tappako heitä älkääkä hävittäkö heidän luostareitaan. Ja te kohtaatte toisenlaisia ihmisiä, jotka kuuluvat Saatanan synagogaan ja joilla on ajellut päälaki; pitäkää huoli, että halkaisette heidän kallonsa, älkääkä antako heille armoa, ennen kuin he joko kääntyvät muhamettilaisiksi tai maksavat veroa.”

”Ei sanota profetiassa eikä historiassa, että inhimillisempiä määräyksiä olisi noudatettu yhtä tunnontarkasti kuin tuota raivokasta käskyä; mutta niin oli heille käsketty. Ja edellä mainitut ovat ainoat ohjeet, jotka Gibbon on merkinnyt muistiin Abubekrin antamiksi niille päälliköille, joiden velvollisuutena oli antaa käskyt kaikille saraseenijoukoille. Käskyt vastaavat erottelukyvyltään ennustusta, ikään kuin kalifi itse olisi toiminut tunnetussa samoin kuin välittömässä kuuliaisuudessa korkeammalle käskylle kuin kuolevaisen ihmisen; ja juuri lähtiessään taistelemaan Jeesuksen uskontoa vastaan ja levittämään sen sijaan muhamettilaisuutta hän toisti ne sanat, jotka Jeesuksen Kristuksen ilmestyksessä oli ennustettu hänen lausuvan.

”Jumalan sinetti heidän otsissaan. — Huomautuksissa luvusta 7:1–3 olemme osoittaneet, että Jumalan sinetti on neljännen käskyn sapat; eikä historia vaikene siitä tosiasiasta, että todellisen sapatin pitäjiä on ollut kautta koko nykyisen armotalouden ajan. Mutta tässä on monien mielessä noussut kysymys: keitä olivat ne miehet, joilla tuohon aikaan oli Jumalan sinetti otsassaan ja jotka siten vapautuivat muhamettilaisesta sorrosta? Lukijan olkoon mielessään se seikka, johon on jo viitattu, että tämän armotalouden koko aikana on ollut niitä, joilla on ollut Jumalan sinetti otsassaan eli jotka ovat tietoisesti pitäneet todellista sapatia; ja harkitkoon hän edelleen, että se, mitä profetia vakuuttaa, on tämä: tämän hävittävän turkkilaisvallan hyökkäykset eivät kohdistu heihin, vaan toiseen ryhmään. Näin aihe vapautuu kaikesta vaikeudesta; sillä juuri tämän verran profetia todellisuudessa väittää. Tekstissä tuodaan suoranaisesti esiin vain yksi ihmisryhmä, nimittäin ne, joilla ei ole Jumalan sinettiä otsassaan; ja niiden säilyminen, joilla Jumalan sinetti on, tulee esiin ainoastaan epäsuorasti. Niinpä emme historiasta opi, että yksikään näistä olisi joutunut osalliseksi niistä onnettomuuksista, joita saraseenit kohtasivat vihansa kohteisiin. Heidät oli valtuutettu toimimaan toista ihmisryhmää vastaan. Ja tämän ihmisryhmän ylle tulevaa hävitystä ei aseteta vastakohtaksi muiden ihmisten säilymiselle, vaan ainoastaan maan hedelmien ja vihreyden säilymiselle; näin: Älkää vahingoittako ruohoa, puita älkääkä mitään vihreää, vaan ainoastaan tiettyä ihmisryhmää. Ja täyttymyksessä näemme oudon näyn: hyökkäävä armeija säästää ne

asiat, jotka tällaiset armeijat tavallisesti hävittävät, nimittäin luonnon pinnan ja sen tuotteet; ja noudattaen heille annettua lupaa vahingoittaa niitä ihmisiä, joilla ei ollut Jumalan sinettiä otsassaan, halkaisee pääläet eräältä uskonnollisten ihmisten luokalta, joilla oli ajellut päälaki ja jotka kuuluivat saatanan synagogaan.”

”Nämä olivat epäilemättä jokin munkkien luokka tai jokin muu roomalaiskatolisen kirkon ryhmä. Heitä vastaan muhamettilaisten aseet suunnattiin. Ja meistä näyttää, että heidän kuvaamisessaan niiksi, joilla ei ollut Jumalan sinettiä otsassaan, on erityinen osuvuus, ellei suorastaan tarkoituksellisuus; sillä juuri tämä kirkko on riistänyt Jumalan lailta sen sinetin repimällä pois todellisen sapatin ja pystyttämällä sen tilalle väärennöksen. Emmekä ymmärrä sen paremmin profetiasta kuin historiastakaan, että ne henkilöt, joita Abubekr käski seuraajiansa olla ahdistelematta, olisivat olleet Jumalan sinetin hallussa tai että he välttämättä olisivat muodostaneet Jumalan kansan. Keitä he olivat ja mistä syystä heidät säästettiin, sitä Gibbonin niukka todistus ei meille ilmoita, eikä meillä ole muitakaan keinoja tietää sitä; mutta meillä on täysi syy uskoa, ettei ketään niistä, joilla oli Jumalan sinetti, ahdisteltu, kun taas toinen luokka, jolla sitä painokkaasti ei ollut, annettiin miekan surmattavaksi; ja siten profetian yksityiskohdat täyttyvät runsaasti.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 500–502.

Abubakar yhdisti Muhammadin seuraajat kalifaattiin Muhammadin kuoleman jälkeen, joten vaikka he ovatkin kaksi eri historiallista henkilöä, yhdessä tarkasteltuina he edustavat ensimmäisen voihuudon islamin todistuksen alkua, ja ensimmäisen voihuudon historiaa määrittävä historiallinen henkilö on Muhammad.

Toisen voihuudon historian alkuvaiheessa Muhammed II valloitti Konstantinopolin vuonna 1453. Vuonna 1449 neljä enkeliä, jotka edustivat islamia, päästettiin vapaiksi. Ensimmäisen voihuudon alku ja loppu on merkitty Muhammedilla, ensimmäisellä ja toisella, vastaavasti. Profeettallisesti ensimmäisen voihuudon historian alku ja loppu kantaa Alfa ja Omega -allekirjoituksen.

Toisen voi-huudon alkuun sisältyy neljää enkeliä koskeva aikaprofetiä; nämä edustavat islamia, joka silloin päästettiin irti ja joka sitten pidätettiin 11. elokuuta 1840. Tuosta ajankohdasta aina 22. lokakuuta 1844 asti kuvataan sadan neljänkymmenenneljän tuhannen sinetöimistä. Toisen voi-huudon alku osoittaa islamin irtipäästämisen, ja sen loppu merkitsee islamin pidättämistä. Sekä ensimmäisellä että toisella voi-huudolla on täsmälliset profeettalliset tunnusmerkit, jotka sitovat niiden alut niiden loppuihin.

Kaksi ensimmäistä voi-huutoa on asetettava toistensa päälle, ”rivi rivin päälle”, jotta kolmas voi-huuto voidaan tunnistaa. Yksi niistä profeettallisista ominaispiirteistä, jotka Islamin kaksi ensimmäistä todistajaa ilmaisevat, on se, että ne edustavat määrättyä ajanjaksoa, jonka alku ja loppu on merkitty Alfa ja Omegan tunnusmerkillä. Niillä on myös toissijainen tunnusmerkki, sillä ensimmäisen voi-huudon alku osoittaa Jumalan kansan sinetöimisen, ja toisen voi-huudon loppu osoittaa samoin Jumalan kansan sinetöimisen.

Kolmas voi saapui, kun islam äkillisesti ja odottamatta hyökkäsi Ilmestyskirjan kolmannentoista luvun maapetoa vastaan, aloittaen siten sinetöimisen ajan. Sadan neljänkymmenenneljän tuhannen sinetöiminen päättyy pian tulevan sunnuntailain kohdalla, ja vastauksena tuohon luopumukseen

kansallista luopumusta seuraa kansallinen hävitys. Kuten pakanallisen Rooman ja paavillisen Rooman esikuvassa, kansallinen hävitys toteutetaan Jumalan pasuunatuomioiden kautta. Myös kolme voi-huutoa ovat pasuunoita. Kolmannen voi-huudon islam iskee jälleen äkillisesti ja odottamatta Yhdysvalloissa pian tulevan sunnuntailain kohdalla, kun sadan neljäkymmenen tuhannen sinetöimisen aika päättyy. Tuota aikaa on ollut esikuvallisesti kuvaamassa ensimmäisen voi-huudon alkuvaihe ja myös toisen voi-huudon loppuvaihe.

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissa.

Ja Saara näki egyptiläisen Haagarin pojan, jonka tämä oli synnyttänyt Aabrahamille, pilkkaavan. Sentähden hän sanoi Aabrahamille: Aja pois tämä orjatar poikinensa, sillä tämän orjattaren poika ei ole perivä minun poikani, Iisakin, kanssa. Ja asia oli Aabrahamista kovin raskas hänen poikansa tähden. Mutta Jumala sanoi Aabrahamille: Älä pahastu pojan tähden äläkä orjattaresi tähden; kaikessa, mitä Saara sinulle sanoo, kuule hänen ääntänsä, sillä Iisakista sinulle nimetään siemen. Mutta myös orjattaren pojasta minä teen kansan, koska hänkin on sinun siemenesi. Niin Aabraham nousi varhain aamulla ja otti leipää sekä vesileilin ja antoi ne Haag arille, pannen ne hänen olallensa, ja antoi myös pojan, ja lähetti hänet pois. Ja hän lähti ja harhaili Beerseban erämaassa. Ja kun vesi leilistä loppui, heitti hän pojan erään pensaan alle. Ja hän meni ja istuutui loitommaksi häntä vastaan, noin jousen kantaman päähän; sillä hän sanoi: Älköön minun tarvitsisi nähdä pojan kuolemaa. Ja hän istui häntä vastaan, korotti äänensä ja itki. Mutta Jumala kuuli pojan äänen; ja Jumalan enkeli huusi Haagarille taivaasta ja sanoi hänelle: Mikä sinun on, Haagar? Älä pelkää, sillä Jumala on kuullut pojan äänen siinä, missä hän on. Nouse, ota poika ja tartu häneen kädelläsi, sillä minä teen hänestä suuren kansan. Ja Jumala avasi hänen silmänsä, niin että hän näki vesikaivon; ja hän meni ja täytti leilin vedellä ja antoi pojalle juoda. Ja Jumala oli pojan kanssa; ja hän kasvoi ja asui erämaassa ja tuli jousimieheksi. 1. Mooseksen kirja 21:9–20.